

Bùi Ngọc Trung

Sáng ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi cùng ông Trưởng Ngành Cảnh Sát Đặc Biệt Quận (CSĐB) và một Cảnh Sát viên đến quan sát nơi chạm súng giữa một trung đội Địa Phương Quân và toán tiền sát của một đơn vị Việt Cộng (VC) địa phương xảy ra hồi giữa khuya. Quân ta vô sự, VC bỏ lại 2 xác chết, được chánh quyền xã cho mang về đặt trong sân Trụ sở Hội Đồng Xã. Một người đàn bà trung niên từ trong vùng VC tạm chiếm ra gặp chính quyền xã sở tại xin nhận xác về chôn cất. Yêu cầu của bà chuyên viên nhận xác này dĩ nhiên là được chấp thuận. Điểm chạm súng cách Dinh Quận và Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia Quận (BCH/CSQG Quận) khoảng hơn một cây số, trên một con đường nhỏ hai bên có một ít nhà cửa nằm rải rác. Cuộc chạm súng này xảy ra đúng như tin tức ngành Đặc Biệt Quận ghi nhận vào trưa chiều ngày hôm trước. Tin VC có kế hoạch tấn công vào quận lỵ đêm 29 rạng 30 tháng 4 đã được chúng tôi khẩn báo cho ông Quận Trưởng kiêm Chi Khu Trưởng, và ông đã cấp tốc cho thay đổi các tuyến phòng thủ, phục kích đêm, kể cả việc hoán đổi nhân sự của các đơn vị phòng thủ cố định để phòng ngừa nội tuyến tiếp ứng cho khoảng hơn một tiểu đoàn VC từ ngoài đánh vào. Trong đêm, đã có 3 vụ chạm súng chung quanh quận lỵ, và nơi chúng tôi đến quan sát là chỗ gần nhất.

Trên đường trở về BCH/CSQG Quận, chúng tôi gặp một nhân viên Cảnh Sát đang gấp rút chạy đến cho chúng tôi hay đài phát thanh Sài Gòn vừa phát lệnh

“ngưng nổ súng” của Tân Tổng Thống Dương Văn Minh. Về đến BCH/CSQG Quận, tôi thấy anh em đang tùm 5 tùm 3 quanh chiếc máy thu thanh nhỏ, tôi cũng xáp vào nghe tới nghe lui mệnh lệnh nhiều lần. Ông Minh vừa nhậm chức chiều 28 tháng 4, thì mờ sáng hôm sau, hàng trăm phụ nữ từ vùng VC tạm chiếm đổ dồn về quận lỵ đòi hòa hợp hòa giải, chấm dứt chiến tranh, chấm dứt hành quân, chấm dứt bắn pháo binh, chấm dứt việc phi cơ xạ kích, thả bom vào vùng VC tạm chiếm, và đòi phải thả ngay lập tức tù chính trị...Cơ quan chính quyền quận phải huy động một đại đội Địa Phương Quân, cùng với một trung đội Cảnh Sát Dã Chiến (CSDC), và một số nhân viên Cảnh Sát thuộc Cuộc Cảnh Sát Quốc Gia (CSQG) xã sở tại ra ngăn chặn từ ven quận lỵ, không thể để cho đám đông với sự điều động của VC này tiến về phố chợ gây xáo trộn, bất ổn cho sinh hoạt của dân chúng. Vì Tổng Thống Dương Văn Minh có chủ trương hòa hợp hòa giải nên ông Quận Trưởng lúc đó cũng dễ dàng nói chuyện qua cái loa phóng thanh cầm tay với đám đông do VC tổ chức biểu tình này. Ông hứa những yêu cầu của họ sẽ được đạo đạt lên cấp trên và yêu cầu ai về nhà nấy,

không nên gây xáo trộn. Sau gần 2 giờ đồng hồ, cuộc biểu tình được giải tán trong ôn hòa, một số phụ nữ trong đám biểu tình còn xin phép được vào chợ để mua sắm. VC thật gian xảo và trơ trẽn, buổi sáng xúi dân biểu tình đòi chấm dứt chiến tranh, đến tối thì đưa quân định tấn công vào quận lỵ nhưng bị bẻ gãy vì các hướng tiến quân đều bị quân trú phòng nằm chờ sẵn chặn đánh.

Sau khi nhận được lệnh “ngưng nổ súng” từ đài phát thanh Sài Gòn, các đơn vị ở cấp Quận, Chi Khu của chúng tôi thật bối rối vì không có lệnh lạc rõ ràng từ cấp Tỉnh hoặc Tiểu Khu. Ông Quận Trưởng gọi qua BCH/CSQG Quận hỏi tôi có được lệnh gì của BCH/CSQG Tỉnh không. Tôi gọi về BCH/CSQG Tỉnh, được sĩ quan trực hôm đó là một vị Đại Úy khoá 3 Biên Tập Viên, cựu Đại Đội Trưởng CSDC, hiện là Chủ Sự Phòng Hành Quân, vốn là xếp cũ của tôi, cho biết Chỉ Huy Trưởng Tỉnh đã về Sài Gòn từ mấy ngày trước, Chỉ Huy Phó thì từ tối 29 tháng 4 đến giờ này không có mặt tại Bộ Chỉ Huy. Vị sĩ quan trực dặn tôi là cứ theo huấn lệnh điều hành là Cơ Quan Chính Quyền Quận làm thế nào thì CSQG làm theo thế ấy. Theo lệnh “ngưng nổ súng và ở đâu ở đó” tôi dặn ông Trưởng Ban Hành Quân BCH/CSQG Quận phổ biến lệnh ứng chiến 100% tại đơn vị đến các Cuộc CSQG trong quận và đích thân tôi ghi lệnh này lên giấy đưa cho một Cảnh Sát viên đem đến Ngành Đặc Biệt quận, Trung Đội CSDC, Cuộc CSQG xã quận lỵ, và Cuộc CSQG xã Hùng Hòa, Quận Tiểu Cần, một xã lưu vong đang trú đóng trong quận lỵ, yêu cầu các đơn vị trưởng ký nhận và thi hành.

Tình trạng không có lệnh rõ ràng từ cấp Tỉnh kéo dài đến sau 12 giờ trưa thì nghe lệnh “hạ vũ khí và bàn giao” của Tổng

thống Dương Văn Minh. Không lâu sau đó, Ban Truyền Tin Chi Khu nhận được tín hiệu từ phía bên kia yêu cầu ông Quận Trưởng lên máy tiếp xúc với Bí Thư Huyện Ủy của VC. Ông Quận lại phải gọi về tỉnh xin lệnh và sau đó ông cho chúng tôi hay là theo yêu cầu của phía bên kia, ông sẽ vào xã Hùng Hòa, là xã đã bị VC lấn chiếm từ vài ba tháng trước để gặp Huyện Ủy VC lên kế hoạch bàn giao chính quyền. Ông Quận Trưởng hỏi ai muốn tháp tùng ông thì đi. Ông Đại Úy Chi Khu Phó kiêm Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn Địa Phương Quân tân lập, ông Trung Úy Tiểu Đội Trưởng Quân Cảnh Tư Pháp, và tôi, Chỉ Huy Trưởng CSQG Quận, tình nguyện đi cùng với ông Quận Trưởng. Chúng tôi không nở để ông đi một mình vào vùng địch trong giờ phút hấp hối này. Ông Quận Trưởng muốn ông Chi Khu Phó ở lại nhưng ông này nói việc ở Bộ Chỉ Huy Chi Khu để ông Trưởng Ban 3 lo được rồi, ông ấy phải đi với ông Quận, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Ông Quận đành để ông Chi Khu Phó đi với ông. Tôi thì nói riêng với ông Trưởng G Đặc Biệt Quận ở lại để lo việc tiêu hủy hồ sơ tài liệu của ngành cũng như hồ sơ Phụng Hoàng bên BCH/CSQG Quận. Phái đoàn chúng tôi đều mặc quân phục, cảnh phục chỉnh tề, lon lá đầy đủ, không vũ khí, có một người lính mang theo máy truyền tin PRC-25. Không rõ từ đâu, dân chúng ở quận lỵ biết được tin chúng tôi đi “tiếp xúc” với phía bên kia, đã ùa ra đường, nét mặt lo âu, đi theo chúng tôi một đoạn đường khá xa. Ông Quận Trưởng phải nhiều lần khuyên họ trở về, số người tiễn chúng tôi đi vào vùng địch chiếm mới giảm đi chút ít. Đến khi chiếc xuồng có gắn máy đuôi tôm, còn gọi là tắc ráng, của phía bên kia xuất hiện với hai người mặc đồ nylon dầu, đội nón tai bèo, một người có đeo súng cầm bánh

lái, một người ghim khẩu AK-47, tấp vào bờ. Khi phái đoàn của chúng tôi bước xuống chiếc xuồng máy, thấy thiếu đi một người là ông Trung Úy Tiểu Đội Trưởng Quân Cảnh Tư Pháp đã âm thầm rút lui, thì ở trên bờ rạch vẫn còn một số đông dân chúng từ phố quận theo chúng tôi đến đây đứng nhìn lặng lẽ, nhưng không dấu được nét căng thẳng.

Chiếc xuồng máy chở chúng tôi theo con rạch nhỏ khoảng 2 cây số thì đến điểm hẹn, thấy thấp thoáng một số VC mặc đồng phục nylon màu xanh sậm, mang AK-47 bố trí dưới những gốc dừa và những lùm cây. Đón chúng tôi có khoảng 5, 6 người thuộc Huyện Ủy sở tại, đứng đầu là Bí Thư Huyện Ủy. Trừ người Huyện Ủy Trưởng mặc quân phục, số còn lại mặc thường phục, khăn rằn quấn cổ, vai đeo xác cốt, đeo súng ngắn. Hai bên bắt tay chào hỏi, giới thiệu, thái độ thân thiện. Bên kia xưng toàn bí danh, kèm theo chức vụ, chẳng hạn Hai Phong, Bí Thư Huyện Ủy; Mười Nở, Trưởng Ban An Ninh, v.v... (tôi tự đặt lại bí danh của họ.) Chúng tôi xưng cấp bậc, tên, chức vụ. Sau khi mời tất cả ngồi trên nền xi măng của một khoảng đất trống cao, có thể là nền chợ hoặc một ngôi nhà lớn trước đó, thì những người bên kia hỏi từng người chúng tôi là thứ mấy - thứ bậc trong gia đình, theo kiểu người miền Nam - rồi thì sau đó cứ theo thứ mà xưng hô, nói chuyện với nhau. Hai bên lại mời nhau hút thuốc, nhưng vì ai cũng có một gói thuốc của mình, nên thuốc ai người nấy hút, phe bên kia thì toàn Ruby, còn phe ta thì toàn Capstan - kể cả tôi hôm ấy cũng có một gói trong túi, chứ thường thì tôi hút Bastos Deluxe, bao vàng. Một người trong Ban Bí Thư Huyện, châm trà vào mấy cái tách, mời mọi người dùng trà. Mở đầu, Bí Thư Huyện Ủy Hai

Phong trấn an chúng tôi rằng bây giờ đã hòa bình, với chánh sách hòa giải hòa hợp dân tộc của Chánh Phủ Cách Mạng Lâm Thời Miền Nam Việt Nam (CPCMLTMNVN) sau khi bàn giao chánh quyền xong, chúng tôi sẽ được ai về nhà nấy xây dựng cuộc sống mới, và cùng nhau góp tài góp sức xây dựng đất nước. Không nghe ông Quận nói gì, tôi lên tiếng rằng chúng tôi đã nghe những vụ trả thù, tàn sát ở miền Trung đối với các cấp quân nhân, công chức, và đặc biệt là nhân viên CSQG khi bộ đội Cộng Sản vào thì Bí Thư Huyện Ủy cải chính rằng đó là những điều tuyên truyền, và lại nếu có chỉ là những hành động cá nhân, chứ chủ trương của cách mạng là khoan hồng, nhân đạo, hòa hợp hòa giải. Tôi còn nói thêm rằng những anh em CSQG trong quận này chỉ là những người thừa hành, dưới quyền tôi, nếu các anh muốn kết tội thì hãy kết tội tôi. Bí Thư Huyện nói "Anh hãy tin tưởng cách mạng, sẽ không có chuyện trả thù." Nghĩ lại, tôi thấy buồn cười. Mình đã là cá nằm trên thớt, còn bày đặt điều kiện này nọ gì nữa chứ? Họ hứa gì thì hứa, làm gì thì làm, ai làm gì họ? Hơn nữa, theo những tài liệu sách báo đọc được sau này, đa số những người thuộc Chánh Phủ Cách Mạng Lâm Thời Miền Nam Việt Nam và lực lượng võ trang của họ cũng là những người bị đả đốn Cộng Sản Miền Bắc phỉnh phờ, lừa gạt, không khác gì những người trong thành phần thứ ba của miền Nam Việt Nam, và số đông dân chúng miền Nam nhẹ dạ, tin rằng sẽ có hòa hợp hòa giải thực sự để sau chiến tranh sẽ được cùng nhau sống trong thanh bình thịnh vượng.

Bí Thư Hai Phong lấy ra một tấm bản đồ quân sự, trải rộng trên mặt đất, chỉ rõ chỗ này chỗ nọ, yêu cầu ông Quận Trưởng

kiêm Chi Khu Trưởng đích thân lên máy truyền tin gọi các đơn vị Địa Phương Quân, các xã, ban lệnh buông súng và bàn giao vũ khí, chính quyền. Ông Quận nói xong thì đến lượt tôi, gọi ông Trưởng G Đặc Biệt Quận yêu cầu truyền đạt lệnh buông súng và bàn giao đến các Cuộc CSQG trong quận và Trung Đội CSDC. Tôi phải gọi ông Trưởng G Đặc Biệt vì lúc đó BCH/CSQG Quận chúng tôi đang phục vụ không có ông Chỉ Huy Phó. Sau đó hai bên, Huyện Ủy VC và phái đoàn Quận, Chi Khu hẹn 6 giờ chiều sẽ gặp lại nhau tại quận đường để tiến hành công việc bàn giao chính quyền, mà phía bên kia gọi là tiếp thu.

Ngồi trên chiếc xuồng gắn máy trở về quận lỵ, cả phái đoàn im lặng. Lòng tôi nao nao buồn. Một cái gì đó đã chấm dứt. Nhìn bộ đồ bông Cảnh Sát Dã Chiến đang mặc trên người, đôi giày trận, bất giác tôi lấy chiếc mũ nồi đen đang đội trên đầu xuống, ngắm nghía, và tự nghĩ: “Bấy lâu mình mang hia đội mào, khác nào anh kếp hát trên sân khấu, bây giờ là lúc vãn tuồng.” Nhưng cuộc chiến tàn khốc gần 20 năm, với hàng triệu người chết, hàng triệu người thương tật, để lại bao nhiêu là goá phụ, cô nhi, cùng với bao nhiêu làng mạc, ruộng vườn, nhà cửa bị tàn phá là những điều có thật, những lo âu, những nỗi đau chia lìa mất mát là có thật, có thể đơn giản ví nó như một vở tuồng được không?

Con đường cạp theo con rạch nhỏ bây giờ có một số người, đa số là phụ nữ và trẻ em, đi cùng một hướng với chiếc xuồng gắn máy chúng tôi đang lướt sóng, từ hướng làng quê đổ về quận lỵ. Có lẽ đây là đội quân tiên phong được lệnh của Huyện Ủy, Xã Ủy vào quận để thăm dò, xem “lính ngụy” có thật sự buông súng hay vẫn còn cố thủ? Khi chúng tôi về đến phố

quận, đã thấy có đông người hơn những ngày thường, tuy vậy điểm khác thường là đa số nhà cửa, tiệm quán đều đóng cửa im lìm. Đi ngang qua khu vực của G. Đặc Biệt Quận, tôi thấy yên lòng vì có một đám tro tàn trong sân, như vậy là anh em đã thi hành đúng tiêu lệnh của Bộ Tư Lệnh CSQG. Tôi cũng thấy loáng thoáng trong đám đông 2 vị Thiếu Úy Cảnh Sát trẻ, một là Trưởng Cuộc tại xã quận lỵ, một là Trung Đội Trưởng CSDC, nhìn tôi với nét mặt lo âu, và hình như muốn nói với tôi lời từ biệt. Về đến BCH/CSQG Quận, tôi thấy vẫn còn một số anh em CSQG ở đó, nhưng mọi người đều đã mặc thường phục. Một số hồ sơ, sổ sách tung tóe trên nền nhà. Tôi nghiệm rằng anh em đã làm đúng theo chỉ thị của Bộ Tư Lệnh và dặn dò các vị Trưởng Ban thuộc BCH/CSQG Quận, Trưởng Cuộc CSQG Xã quận lỵ, Trưởng Cuộc CSQG Xã H.H. lưu vong, và Trung Đội CSDC gom góp vũ khí và sắp xếp việc bàn giao. Đơn vị nào còn cấp chỉ huy thì đơn vị ấy trực tiếp bàn giao, nếu không có cấp chỉ huy thì gom vũ khí về Bộ Chỉ huy Quận để nơi đây lo.

Sắp xếp công việc nội bộ CSQG vừa xong thì ông Quận Trưởng kiêm Chi Khu Trưởng cùng vài vị sĩ quan bên Chi Khu ghé vào BCH/CSQG Quận gọi tôi, ông Trưởng G. Đặc Biệt Quận, và ông Trưởng Cuộc Xã H.H. lưu vong cùng ghé nhà một vị nhân sĩ trong quận để bàn thêm về chuyện đón người phía bên kia vào bàn giao. Chuyện đón người cũng đơn giản, đến giờ hẹn, chúng tôi sẽ ra ven quận lỵ, trên con đường ban trưa chúng tôi đã đi để đón những người ấy vào, rồi thì chia nhau về cơ quan, đơn vị mình tiến hành bàn giao cơ sở, vũ khí. Sau những điều dặn dò của ông Quận Trưởng, chúng tôi gần 10 người, vừa uống cầm chừng mấy

chai 33, vừa cùng nhau trò chuyện trong tâm trạng buồn bã, chán nản, và lo âu về tương lai. Vì không ai trong chúng tôi là chính trị gia, hay là một nhà quân sự cao cấp có tầm nhìn chiến lược, cũng chẳng ai am tường tình hình quốc tế quốc nội, nên ai cũng ngỡ ngàng, sao mình lại thua một cách dễ dàng như vậy? Tình chúng tôi đang ở thuộc Quân Khu 4, từ cuối năm 1974, bị 2 trung đoàn chủ lực miền của VC liên tục đánh phá, tiến chiếm hết xã này đến xã khác, với quân trú phòng là Nghĩa Quân, CSQG, và Nhân Dân Tự Vệ, khiến phân nửa số xã trong tỉnh bị mất. Sau đó, các tiểu đoàn Địa Phương Quân trong tỉnh, thường là tự đảm trách, đôi khi được vài tiểu đoàn của Sư Đoàn 7 Bộ Binh tăng cường, đang lần lượt tái chiếm và đưa chính quyền xã trở lại làm việc. Tình hình quân sự nặng nề hơn những năm trước, nhưng quân ta còn đủ sức phản công tái chiếm dù rằng trong tỉnh không có sự hiện diện thường trực của các đơn vị chính quy. Nếu cần đánh và chịu đánh nhau thì vùng 4 không dễ gì thua và nếu có thua thì cũng không thể thua nhanh như thế.

Rồi thì lại an ủi nhau rằng chiến tranh giờ đã chấm dứt, không còn chết chóc nữa, ai về nhà nấy lo làm ăn trong hòa bình. Có người nêu nghi vấn là mình sẽ bị trả thù chẳng, một số người nào đó sẽ bị đem ra hành hình chẳng, như đã xảy ra ở các tỉnh miền Trung? Những người có ngạch trật, cấp bậc, chức vụ khá khá trở lên trong chính quyền, quân đội có thực sự được cho về quê làm ăn sinh sống bình thường như mọi người? Lại an ủi nhau rằng chính quyền mới có chủ trương hòa hợp hòa giải, chắc sẽ không có chuyện trả thù. Nhưng cũng bán tín bán nghi, biết mấy tay VC nói vậy mà có làm vậy không? Vai trò và sự hiểu biết của chúng tôi vào thời điểm

đó không cho chúng tôi cái nhìn xa hơn về tương lai của mình. Chúng tôi chỉ thấy một điều chắc chắn rằng bây giờ thì chúng tôi đã thua trận, đã đầu hàng, và số phận của kẻ thua trận đầu hàng chắc sẽ không được tốt đẹp lắm.

Đến gần 6 giờ chiều, chúng tôi được ông Quận Trưởng dẫn đầu, đi về phía ven quận để đón phía bên kia như đã hẹn. Đi ngược hướng với chúng tôi có một số đồng dân chúng từ các làng mạc đang đổ vào quận lỵ. Mãi đến gần 7 giờ tối, chúng tôi mới gặp một đoàn quân khoảng chừng 2 đại đội mặc đồng phục nylon dầu màu xanh sậm, nón tai bèo, phần lớn trẻ măng, mang lẫn lộn M-16 và AK-47 đang vừa đi vừa chạy về hướng quận. Chúng tôi gặp lại những người trong Huyện Ủy ban trưa, họ yêu cầu chúng tôi hướng dẫn đến sân vận động của quận. Có lẽ đã được sắp xếp trước nên khi chúng tôi đến sân vận động thì đã có rất đông dân chúng tụ tập ở đó, và đoàn quân khoảng 2 đại đội vừa tiến vào quận cũng tập trung tại đây. Một người trong phe bên kia bước ra giới thiệu Bí Thư Huyện Ủy với mọi người. Bí thư Huyện vừa nói vài câu, thì người vừa đứng ra giới thiệu ban nãy, đã hô to “Đề nghị hoan nghinh,” đám đông đồng thanh “Hoan nghinh” vang dội, rất nhịp nhàng, bài bản, chứng tỏ những người tập trung tại đây đa số là những người dân đã sống lâu trong vùng Việt cộng kiểm soát. Tôi lúc đó thật bồn chồn, với đám đông này, với chuyên viên điều khiển mít tinh đầy khích động này, một tòa án nhân dân có được thành hình tại chỗ để kết án và hành quyết chúng tôi không? Bài diễn văn của Bí Thư Huyện bị ngắt quãng nhiều bởi những đợt “Đề nghị hoan nghinh” và những tiếng “Hoan nghinh” đồng loạt. Trong tình hình và với tâm trạng lo âu vừa kể, tôi không

nhớ được những gì Bí Thư Hai Phong đã nói trong đêm đó.

Sau cuộc tập họp tại sân vận động, chúng tôi cùng với những người bên kia về văn phòng Quận Trưởng. Đám đông cũng kéo theo, ủa về quận đường. Văn phòng Quận Trưởng nằm trong Bộ Chỉ Huy Chi Khu. Bên cạnh BCH/Chi Khu là trung đội pháo binh diện địa. Cách văn phòng Quận Trưởng không xa, là văn phòng Hành Chánh Quận. Những người dân từ lâu sống trong vùng VC kiểm soát tràn vào những chỗ này vì hiếu kỳ muốn biết đầu não hành chánh, quân sự của quận hay vì theo sự sắp xếp của huyện ủy muốn lấy số đông áp đảo tinh thần chúng tôi, những người vừa thua cuộc, đầu hàng? Sau khi Ban Bí Thư Huyện và những người được giới thiệu là các Đại Đội Trưởng đại đội địa phương huyện được ông Quận Trưởng mời ăn bánh uống nước giải khát, Bí Thư Huyện phân công những người bên kia theo chúng tôi về các cơ quan, đơn vị có nhiệm vụ tương đương để nhận bàn giao. Mười Nở, Trưởng Ban An Ninh Huyện và vài ba thuộc hạ cùng tôi về BCH/CSQG Quận. Mười Nở khoảng trên dưới 40 tuổi, mảnh khảnh, nước da trắng xanh, ăn mặc như một nông dân, khăn rằn quấn cổ, vai mang một cái túi vải (VC gọi là xà-cột.) Có lẽ nghề nghiệp đã tạo thành thói quen, Mười Nở ít nói, nhưng cặp mắt thì hay quan sát, dò xét. Tôi cũng thuộc loại người ít nói, hơn nữa với người lạ, cũng chẳng có gì để phải nói nhiều, nên giữa hai người chỉ có một số câu hỏi đáp cần thiết. Mười Nở có cho tôi hay là ngày hôm sau tức ngày mừng Một tháng 5, những người đầu não của quận, trong đó có tôi sẽ được đưa đến vùng “giải phóng” để ra mắt nhân dân. Tôi tự hỏi mình cái vụ ra mắt nhân dân này có phải là ra trước tòa án nhân dân, rồi xử

bán? Công việc bàn giao cũng không rườm rà gì lắm, chỉ gồm mấy cái bàn, ghế, tủ, máy đánh chữ, một chiếc xe vận tải nhỏ, không có xe Jeep vì nó đang nằm chờ sửa chữa ở BCH Tỉnh ba, bốn tháng nay, và một số súng ống, đạn dược. Việc bàn giao đang tiến hành, một tay có vẻ là một cấp chỉ huy quân sự, tạt vào. Tay này có vẻ thích mấy cây P.38 của Cảnh Sát, bốc cây này, ngắm nghĩa cây kia, rồi hỏi Mười Nở để lấy một cây. Hai người này xưng hô với nhau là đồng chí. Mười Nở nói năng có vẻ từ tốn, nhưng cương quyết từ chối. Tên kia hàm hàm bỏ đi, trách Mười Nở không nể mặt. Tôi ngại Mười Nở sẽ hỏi về sổ sách, giấy tờ, nhưng cũng may y ta không hỏi tới, vì đã mỗi mệt, hay chưa có chuẩn bị? Vì phải bàn giao luôn súng đạn của trung đội CSDC và Cuộc CSQG xã quận lỵ, nên mãi đến gần 3 giờ sáng ngày 1 tháng 5 việc bàn giao mới xong.

Đêm đó, dù đã bàn giao xong, tôi vẫn nằm ngủ trên chiếc ghế bố đặt trong cái buồng nhỏ của BCH/CSQG quận như thường lệ. Những mệt mỏi, căng thẳng kéo dài từ sáng ngày 29 tháng 4 đến giờ đã giúp tôi quên hết suy nghĩ, lo âu, đánh một giấc ngon lành đến khi trời sáng tỏ. Một ngày mới bắt đầu, cũng là ngày khởi đầu của một cuộc đời thê thảm cho toàn dân miền Nam Việt Nam, trong đó các thành phần Quân, Công, Cán, Cảnh chế độ Việt Nam Cộng Hòa là những thành phần phải hứng chịu nhiều đắng cay, nghiệt ngã nhất, sau ngày 30 tháng Tư năm ấy.

Connecticut, ngày 21 tháng 3 năm 2008

Bùi Ngọc Trung
Quân nhân biệt phái CSQG